

kapcsolatos és a rendeletben foglalt felhatalmazások alapján kiadandó újabb rendelkezések mit fognak tartalmazni? Biztosítani tudják-e majd a gyakorlati lebonyolítás egyszerűségét és gyorsaságát és nem fogják-e a legszükségesebb mértéket meghaladóan megtámadni hiteléletünk legerősebb pillérének, a telekkönyvi rendszernek alapvető elveit: a publicitást és prioritást.

JOGALKOTAS.

Törvényjavaslat a zugírásatról. A magyar kir. Igazságügyminiszter Úr a napokban terjesztette be a képviselőházban a zugírásatról szóló törvényjavaslatot. Örömmel üdvözljük az Igazságügyminiszter urat ezen alkalomból. A törvényjavaslat beadásával honoráltatott az Ügyvédi Kamarának, az Ügyvéd Szövetségnek és az összes ügyvédi testületeknek évekre visszamenő idevonatkozó törekvése.

A törvényjavaslat lényegileg a budapesti Ügyvédi Kamarának felterjesztéseiben kifejtett álláspontot teszi magáévá. A javaslat legfontosabb rendelkezése az, hogy a zugírászat cselekménye vétséggé minősítettet és három hónapig terjedő fogházzal fog büntettetni. Ezzel remélhetőleg a köztudatba át fog menni az, hogy a zugírászat a közérdek szempontjából nagyobb jelentőségű bűncselekménynek tekintendő és így remélhetőleg a hatóságok részéről megfelelő figyelemmel fog kísértetni. A vétséggé való minősítésnek meg lesz az a következménye is, hogy a megtorlásra rendelkezésre álló 3 évi elévülési idő lehetővé fogja tenni, hogy a zugírászt által megkárosított egyének oly időben lépessenek fel, amelyen belül az elkövetett bűncselekmény még nem évült el.

Ami a törvényjavaslatban meghatározott tényálladáki alkatelemeket illeti, úgy ezek lényegileg azt tartalmazzák, hogy a *dijért vagy bármi más ellenszolgáltatásért* kifejtett képviselő, beadvány, avagy okirat szerkesztése és az ezen tevékenységekre való ajánlkozás kellő jogosultság nélkül zugírászatot képez. A Pécsen a folyó év nyarán megtartott IV. vándorgyűlés (IX. Országos Ügyvédgyűlés) a maga részéről reámutatott arra, hogy a zugírászat tényálladáki alkatelemei közül kihagyandó volna, hogy csak *dijért, vagy ellenszolgáltatásért* követhető el a zugírászat, — arra való tekintettel, hogy a gyakorlat azt mutatja, hogy a legtöbb esetben nem lehet bizonyítani azt, hogy a zugírászt díjat, illetve ellenszolgáltatást kapott, illetve kötött ki. A zugírászt ugyanis rendszerint tanu és írásbeli bizonyíték nélkül érint-

kezik megbízójával és így a sértettként fellépő megbízónak egyedülálló vallomása rendszerint nem lesz elegendő bizonyítékként elfogadható. A vándorgyűlés ezzel kapcsolatban reámutatott arra, hogy a zugírást az üldözését nem teszi kívánatossá, illetve a zugírásokat nem azért kell üldözni, mert a zugírás ellenszolgáltatásért működik, hanem azért, mert a kellő kvalifikáció és minden erkölcsi felelősség nélkül működő zugírási tevékenység az ügyfélre és a közre egyaránt veszélyes. Amint a gyakorlati életben mellékes az, hogy a kuruzsló tanácsaira orvoshoz nem menő beteg ember elpusztulását a kuruzsló anyagi érdekéből okozta, akként a zugírási tevékenység büntetésénél is a díjazás vagy ellenszolgáltatás elfogadása legfeljebb minősítő körülményként volna mérlegelendő, de nem biztosíthat ennek hiánya a mindenképpen veszélyes zugírás javára büntetlenséget. Örömmel üdvözljük a törvényjavaslatnak azon rendelkezését, amely egyfelől zugírászatnak minősíti az okirat szerkesztést, másfelől azt is, ha valaki kellő jogosultság nélkül szóval, írásban, vagy sajtóközleményben, avagy bármi más módon magáról azt a látszatot törekszik kelteni, hogy az ügyvédség gyakorlására, vagy a képviselőre, beadvány, vagy okirat szerkesztésére jogosult. Ha a javaslat ezen rendelkezése törvényerőre fog emelkedni, úgy végre véget fognak érni azok az ajánkozások, amely körlevelek szétküldésével, ujságokban megjelent apróhirdetésekkel az ügyvédség felháborodására mindinkább kisajátítani igyekeznek az ügyvédi területeket.

Igen bölcsnek a törvényjavaslatnak azon rendelkezései is, amelyek elrendelik azt, hogy a zugírászat tárgyában hozott ítéletek az ügyvédi kamarával közöltessenek és amelyek az ügyvédi kamarák köteletségévé teszik azt, hogy a zugírászat miatt elítélt egyének névsorát az ítélet hatályának tartama alatt az ügyvédi kamarák területén működő bíróságok és a közigazgatási hatóságok helyiségeiben szembeöltő módon kifüggesztessék. Ezzel kapcsolatban a törvényjavaslat akként rendelkezik, hogy az, akinek neve a kifüggesztett névsorban fel van tüntetve, nem lehet az 1911. I. t.-c. 95. §-ának 3. pontja alapján perbeli meghatalmazott sem.

Ezzel a rendelkezéssel kapcsolatban felhívjuk az ügyvédség figyelmét arra, hogy a most idézett törvénycikk rendelkezése alapján a kereskedő helyett eljárni jogosított kereskedelmi meghatalmazott fogalma alatt helyesen csak oly személyt lehet érteni, aki a kereskedő üzletében állandóan kereskedelmi alkalmazottként van alkalmazva, ellenben a törvény helyes értelmezése kizárja azt, hogy a keres-

kedőt oly személy képviselhesse, akit a kereskedő kizárólag perei vitelére alkalmaz. Ugy tudjuk, hogy a bpesti közp. kir. bíróság bírái a most kifejtett felfogást vallják helyesnek és az ügyvédi társadalom képviselőinek a maguk részéről az ország összes bíróságainál oda kellene hatniok, hogy ez az értelmezés mindenütt elfogadtassék.

A pótmagánvádlói hatáskört a törvényjavaslat a jelenlegi törvényes rendelkezésnek megfelelően, csupán az ügyvédi kamarák ügyészeinek adja meg. Ugy véljük, hogy e tekintetben helyes volna, a IV. vándorgyűlés javaslatának megfelelően az összes ügyvédi érdekeltségek, így különösen az Országos Ügyvéd Szövetség képviselőinek is megadni a jogot, hogy a zugírászat miatt folyamatba tett bünvádi eljárásba pótmagánvádlóként beavatkozhasanak. A gyakorlatból tudjuk, hogy a kamarai ügyészeknek nagymérvű egyéb elfoglaltsága nem adja meg a lehetőségét annak, hogy a kamarai ügyészek, különösen a kamarai székhelyen kívül tárgyalás alá kerülő zugírászati esetekben a kellő energiát fejtsék ki. Ez okból tartanók helyesnek, ha a törvényjavaslatba a javasolt megfelelő rendelkezés bevétnék.

Reméljük, hogy a törvényjavaslatból mielőbb úgy az általános közérdek, mint az ügyvédség érdekeinek üdvére törvény fog válni.

dr. Kramer Emil ügyvéd.

Magánjogi Törvénykönyvünk Javaslatának 990. §-ához. Az 1913. évi javaslat 763. §-a így szól: „A feltételt teljesültnek kell tekinteni, ha teljesülését az a fél, akinek ez kárára van, csalárdul megakadályozza.”

A képviselőházi bizottság szövegében ugyanezt mondja a 765. §.: „A feltételt teljesültnek kell tekinteni, ha teljesülését az a fél, akire ez hátrányos lenne, csalárdul megakadályozza.”

Az 1928. évi javaslatnak 990. §-a ugyanígy szól: „A feltételt teljesültnek kell tekinteni, ha teljesülését az a fél, akire ez hátrányos lenne, csalárdul megakadályozza.”

Mind a három szöveg ugyanazt mondja. Az 1913. évi javaslat indokolása azt akarja elhíttetni velünk, hogy ezen rendelkezés összhangban áll az összes törvényhozásokkal. Ezen állítás téves. Az olasz codice civile 1169. szakasza így szól: „A feltétel teljesítettnek tekintendő, ha a feltétel alatt kötelezett adós teljesítését maga akadályozta meg.” Az olasz törvény tehát nem tesz különbséget, vajjon a teljesítést a kötelezett adós csalárdul akadályozta meg vagy sem, mert azon helyes szempontból indul ki, hogy senki sem származtathat jogokat saját jogellenes cselekményéből, legyen ezen jogellenesség akart vagy nem akart és így dönt a római jog is: „quoties per eum, cuius